

отъ искушенія. Говори умерено, и внимавай добръ ощо говоришь, никогъ не говори онова, което не знаешъ добро: защото нищо не може да стори на чловѣка толкъвъ сѣрбъ, колкото необузданиятъ езикъ. Това нѣщо посведочавать чувствителните и честните чловѣци, съ речтъ „прострели мя,“ кога ги нѣкой огорчи съ несноснѣкъ речъ. Истинѣкъ, речтъ сама по себи не е нищо, обаче по нѣкой пжтъ тѣй оранява чувствителното сѣрдце, щото послѣ никое лѣкарство неможе да го исцѣли. Следователно не треба да си облягашъ слободжтъ на езикатъ на заборавањето и на прощаването, но треба да си совѣтувашъ съ совѣстьтъ си, и да мыслишь, че кой щото чини, това ще и да намери, и да гледашъ да ти ние задовольството въ придумованіе и усужденіе. —

Чувай ся, да не помянешъ доброто предъ очите на оногова, на когото си го сторилъ; защото нищо нѣма на свѣтатъ толкова тежко, колкото когато ся помянува стореното добро на бѣдныатъ сиромехъ. Ты само тогова ще си достоянъ за